

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžo/10/2016
Identifikačné číslo spisu: 3013200836
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3013200836.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Jozefa Hargaša v právnej veci žalobcov: 1/ D. C., bytom E. XXX/XX, D., 2/ JANEK s.r.o., so sídlom Dolný Moštenec 122, IČO: 31 569 137, zastúpených JUDr. Róbertom Faturom, advokátom so sídlom Centrum 18/23, Považská Bystrica, proti žalovanému: Okresný úrad Trenčín, odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom Hviezdoslavova 3, Trenčín (predtým Obvodný úrad Trenčín, odbor výstavby a bytovej politiky so sídlom Hviezdoslavova 3, Trenčín), za účasti 1/ T - cars, s.r.o., so sídlom Záriečie 122, 2/ Mesto Púchov, so sídlom Štefánikova 821/21, Púchov, 3/ R. G., bytom C., D., 4/ Y. T., bytom B. XX, D. o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia (právneho predchodcu) žalovaného sp. zn. OVBP 2013-341/1971-10/Pa z 20. augusta 2013 o odvolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/178/2013-70 z 18. novembra 2015 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/178/2013-70 z 18. novembra 2015 mení tak, že rozhodnutie žalovaného sp. zn. OVBP 2013-341/1971-10/Pa z 20. augusta 2013 zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom trovy konania spočívajúce v zaplatenom súdnom poplatku, a to žalobcovi v 1. rade vo výške 70 eur a žalobcovi v 2. rade vo výške 70 eur, všetko na účet právneho zástupcu žalobcov JUDr. Róberta Faturu, so sídlom Centrum 18/23, Považská Bystrica, v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Rozsudkom č.k. 13S/178/2013-70 z 18. novembra 2015 Krajský súd v Trenčíne podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali preskúmania rozhodnutia žalovaného sp. zn. OVBP 2013-341/1971-10/Pa z 20. augusta 2013, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie Mesta Púchov (ako stavebného úradu) č. 2012/00179-TR1-A/10-Mo z 12. novembra 2012 o umiestnení stavby „AUTOSALÓN A AUTOSERVIS“, na pozemku parc. č. KN XXXX/X, KN XXXX/XX a KN XXXX/XX registra „C“ v katastrálnom území D. pre spoločnosť T - cars, s.r.o., so sídlom Záriečie 122, vydané podľa § 39a zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a

stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 50/1976 Zb“).

Krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že postup a rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov boli v súlade so zákonom, vo veci bol náležite zistený a správne vyhodnotený skutkový stav a rozhodnutia správnych orgánov sú dostatočne odôvodnené.

Krajský súd konštatoval, že medzi účastníkmi konania je spornou otázkou negatívnych vplyvov povolenej stavby „AUTOSALÓN A AUTOSERVIS“ na hydinársku farmu žalobcu v 2. rade, a na pohodu bývania žalobcu v 1. rade, pričom spor sa týka vzdialenosti, keď žalobcovia chcú dosiahnuť, aby predmetná stavba autoservisu bola od živočíšnej farmy umiestnená vo vzdialenosti viac ako 80 metrov. Uvedenú vzdialenosť žalobcovia odvodzujú zo stanoviska Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy v Púchove zo dňa 29. januára 2013, podľa ktorej došlo k prehodnoteniu podmienok možného dopadu činnosti prevádzky „Autosalón a autoservis“ v bezprostrednej blízkosti hydinárskej farmy Janek s.r.o. s tým, že na základe doterajších analýz monitoringu cudzorodých látok u zvierat chovaných v blízkosti priemyselných prevádzok, v ktorých pri výrobe a spracovaní vznikajú organické a anorganické látky, sa tieto stávajú potenciálnym rizikom kontaminácie potravinového reťazca, a preto je potrebné dodržať minimálnu vzdialenosť 80 metrov autoservisu od objektov hydinárskej farmy, čím sa dostatočne vylúči možnosť akejkolvek kontaminácie chovanej hydiny a jej produktov.

Krajský súd v Trenčíne dospel k záveru, že požiadavka žalobcov, aby prevádzka „Autosalón a autoservis“ bola vzdialená od hydinárskej farmy minimálne 80 metrov, nie je dôvodná. Regionálny úrad verejného zdravotníctva v Považskej Bystrici vydal k predmetnej stavbe dňa 3. marca 2011 súhlasné záväzné stanovisko č. A/2011/00313-2/OPPL, ktoré bolo na žiadosť žalovaného v celom rozsahu potvrdené Regionálnym úradom verejného zdravotníctva v Považskej Bystrici listom č. A/2013/842-2/OPPL z 31. mája 2013, s odôvodnením, že pri výkone štátneho zdravotného dozoru dňa 21. mája 2013 neboli zistené skutočnosti, ktoré by si vyžiadali akúkoľvek zmenu záväzného stanoviska č. A/2011/00313 - 2/OPPL, pričom platné právne predpisy v oblasti ochrany, podpory rozvoja verejného zdravia nešpecifikujú pásma hygienickej ochrany takéhoto druhu. Ďalej krajský súd poukázal na to, že na žiadosť žalovaného podľa § 140b ods. 6 zákona č. 50/1976 Zb. Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky vydal stanovisko č. OLP/5560/2013 z 25. júla 2013, podľa ktorého pásma hygienickej ochrany živočíšnej výroby nie sú upravené všeobecne platnými predpismi vydanými na ochranu, podporu a rozvoj verejného zdravia a z toho dôvodu z hľadiska kompetencií daných orgánov verejného zdravotníctva, nie je možné argumenty uvedené v podaniach žalobcov z hľadiska ochrany zdravia ľudí akceptovať, na základe čoho Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky záväzné stanovisko Regionálneho úradu verejného zdravotníctva v Považskej Bystrici č. A/2011/00313-2/OPPL z 3. marca 2011 v plnom rozsahu potvrdil.

Podľa názoru krajského súdu na uvedenom závere nemôže nič zmeniť ani žalobcami predložené stanovisko Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy v Púchove z 29. januára 2013. K obsahu tohto stanoviska krajský súd uviedol, že záver o potrebe dodržať vzdialenosť 80 metrov vychádza z predpokladu, že v autosalóne a autoservise sa budú používať syntetické látky, oleje a mazadlá, z ktorých môžu do ovzdušia prenikať nebezpečné látky, avšak tieto skutočnosti nie sú ničím podložené, ide len o hypotetické domnienky a úvahy.

Krajský súd tiež zdôraznil, že nie je pravdivé tvrdenie žalobcov, že všeobecne záväzné nariadenie Mesta Púchov č. 14/2007 záväzne určuje ochranné pásmo 200 metrov od okrajových objektov živočíšnej výroby. Uvedené ochranné pásmo je označené v citovanom všeobecne záväznom nariadení ako smerné, teda nie je záväzné. To potvrdzuje aj znenie nasledujúcej vety, že presný rozsah ochranného pásma je odvodený od aktuálneho druhu chovaných zvierat a ich počtu. Krajský súd v Trenčíne dospel k záveru, že pre hydináreň nie je určené ochranné pásmo a nie je teda dôvodná ani obava žalobcov, že predmetná stavba „Autosalón a autoservis“ bude nepriaznivo vplývať na zdravie chovaných zvierat, na kvalitu a nezávadnosť mäsa a vajec určených na predaj konečným spotrebiteľom.

Včas podaným odvolaním sa žalobcovia domáhali, aby najvyšší súd zrušil rozsudok krajského súdu a

vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietali závery krajského súdu, že stanovisko Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy Púchov zo dňa 29. januára 2013 nemožno brať do úvahy a tiež konštatovanie súdu, že určenie ochranného pásma 200 m od objektov živočíšnej výroby je v územnom pláne mesta Púchov len smerné a nie záväzné. Podľa ich názoru krajský súd nesprávne vyhodnotil dôkazy a vec nesprávne právne posúdil, keď vzal do úvahy najmä stanoviská Úradu verejného zdravotníctva. Určovanie podmienok a kontrola chovu zvierat, ako aj kontrola kvality ich produktov, spadajú do kompetencie Veterinárnej a potravinovej správy. Žalobcovia poukázali na stanovisko Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy Púchov zo dňa 29. januára 2013, ktoré výslovne uvádza, že „na základe doterajších analýz monitoringu cudzorodých látok u zvierat chovaných v blízkosti priemyselných prevádzok, v ktorých pri výrobe a spracovaní vznikajú organické a anorganické látky, sa tieto stávajú potencionálnym rizikom kontaminácie potravinového reťazca. Príkladom sú nadlimitné obsahy anorganických a organických polutantov (olovo, ortuť, kadmium, PCB, dioxíny), ktoré pravidelne zisťujeme u fariem potravinových zvierat lokalizovaných v okolí priemyselných prevádzok, medzi ktoré prevádzka autoservisu jednoznačne patrí (používanie syntetických látok, olejov, mazadiel, pohonných hmôt).“ Žalobcovia poukázali na to, že Úrad regionálnej veterinárnej a potravinovej správy navrhol dodržať vzdialenosť minimálne 80 metrov od objektov hydinárskej farmy.

Žalovaný sa vo vyjadrení k podanému odvolaniu stotožnil s napadnutým rozsudkom krajského súdu a navrhol ho ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na to, že v územnom konaní bolo posudzované umiestnenie navrhovanej stavby aj z hľadiska vplyvu na susednú stavbu hydinárskej farmy, pričom k predmetnému návrhu na umiestnenie navrhovanej stavby sa vyjadrila Regionálna veterinárna a potravinová správa v Púchove v stanovisku č. 2012/723 zo 17. júla 2012, ktorá ho na žiadosť stavebného úradu pri opakovanom posúdení potvrdila v stanovisku č. 2012/1189 zo 17. júla 2012 a doplnila o body 1. a 2., ktoré boli premietnuté do podmienok územného rozhodnutia o umiestnení stavby autosalónu s autoservisom.

Žalovaný ďalej uviedol, že Štátna veterinárna a potravinová správa SR (ako nadriadený orgán) potvrdila stanovisko Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy v Púchove č. 2012/723 zo 17. júla 2012, a teda k návrhu na umiestnenie stavby sa orgány veterinárnej a potravinovej správy vyjadrili súhlasne. V stanoviskách nie je uvedené žiadne riziko vyplývajúce z umiestnenia navrhovanej stavby k prevádzke hydinárskej farmy.

Stanoviská k návrhu na umiestnenie predmetnej stavby si podľa § 36 ods. 3 zákona č. 50/1976 Zb. mohli dotknuté orgány uplatniť v lehote na to určenej. Stanovisko, o ktoré opiera dôvody odvolania žalobca, nie je v súlade nielen s ustanovením § 36 ods. 3, ale ani s ustanovením § 140b ods. 3 zákona č. 50/1976 Zb. Lehota na uplatnenie námietok účastníkov územného konania, ako aj na oznámenie stanoviska, bola určená stavebným úradom. Regionálna veterinárna a potravinová správa v Púchove vydala záväzné stanovisko dňa 7. júla 2012, a toto bolo potvrdené stanoviskom Štátnej veterinárnej a potravinovej správy SR (ako nadriadeným orgánom) zo 4. októbra 2012. V predmetných stanoviskách neboli uvedené žiadne podmienky, a to ani k vzájomnej odstupovej vzdialenosti stavieb.

Žalovaný tiež poukázal na § 140b ods. 3 zákona č. 50/1976 Zb., podľa ktorého je dotknutý orgán viazaný obsahom svojho predchádzajúceho záväzného stanoviska, ktoré vo veci vydal. Podľa názoru žalovaného stanovisko z 29. januára 2013 je vydané v rozpore s citovanými ustanoveniami zákona č. 50/1976 Zb., nie je odôvodnené konkrétnymi hodnotami či zisteniami, a neuvádza sa v ňom ani to, či mení svoje predchádzajúce záväzné stanovisko, resp. či ho dopĺňa alebo nahrádza. Ak predchádzajúce záväzné stanovisko Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy v Púchove bolo potvrdené nadriadeným orgánom - Štátnou veterinárnou a potravinovou správou SR, potom Regionálna veterinárna a potravinová správa v Púchove nie je príslušná na zmenu stanoviska, keďže nedošlo k zmene príslušných právnych predpisov ani skutočností spojených s predmetom konania.

Žalovaný v závere vyjadrenia uviedol, že v autoservise sa podľa dokumentácie pre územné rozhodnutie nenavrhujú vykonávať klampiarske ani lakovnicke práce. Servis bude prioritne slúžiť k príprave nových automobilov odovzdávaných zákazníkom, ako aj k záručnému a pozáručnému servisu (diagnostika,

výmena olejov, výmena pneumatík). Z uvedeného vyplýva, že prevádzkou nebudú vznikať látky, ktoré by nad mieru prípustnú obťažovali okolité životné prostredie. Tvrdenia v stanovisku Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy v Púchove z 29. januára 2013, že u zvierat chovaných v blízkosti priemyselných prevádzok, v ktorých pri výrobe a spracovaní vznikajú organické a anorganické látky, sa tieto stávajú potencionálnym rizikom kontaminácie potravinového reťazca, nie sú podľa názoru žalovaného opodstatnené. Tvrdenie v tomto stanovisku ako aj v podanom odvolaní proti rozsudku krajského súdu nepreukazuje žiadnym spôsobom, že navrhovaná stavba autosalónu a autoservisu bude produkovať nadlimitné obsahy anorganických a organických polutantov.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 písm. a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, a v zmysle § 1 písm. b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov. V súlade s uvedenými prechodnými ustanoveniami najvyšší súd v danej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu Slovenskej X. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov je dôvodné.

Predmetom súdneho preskúmacieho konania v prejednávanej veci je rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Mesta Púchov o umiestnení stavby „AUTOSALÓN A AUTOSERVIS“ pre spoločnosť T - cars, s.r.o.

Proti umiestneniu predmetnej stavby mali žalobcovia námietky, o ktorých rozhodovali správne orgány oboch stupňov, pričom zákonnosť rozhodnutia správnych orgánov vo vzťahu k oprávnenosti námietok žalobcov bola predmetom posúdenia v konaní pred krajským súdom. Ako vyplýva z doterajšieho konania, a to tak územného konania pred správnymi orgánmi, ako aj súdneho prieskumného konania na krajskom súde, žalobcovia považujú vzdialenosť umiestnenej stavby za neadekvátne blízku vo vzťahu k polohe hydinárskej haly. Na podporu svojho názoru poukazujú na stanovisko Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy v Púchove z 29. januára 2013 a na územný plán Mesta Púchov (schválený všeobecne záväzným nariadením č. 14/2007).

Krajský súd po preskúmaní veci konštatoval, že námietky žalobcov nie sú dôvodné a že postup a rozhodnutie prvostupňového i druhostupňového správneho orgánu boli v súlade so zákonom, správne orgány dostatočne zistili skutkový stav a vo svojich rozhodnutiach sa dostatočným spôsobom vysporiadali s námietkami žalobcov. Na základe uvedeného žalobu žalobcov zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s názorom krajského súdu nestotožnil, nakoľko po oboznámení sa s administratívnym spisom žalovaného a na základe odvolacích (ako aj žalobných) námietok žalobcov dospel k záveru, že postup žalovaného v konaní nebol v súlade so zákonom a napadnuté rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené, čo spôsobilo jeho nepreskúmateľnosť.

Podľa § 32 zákona č. 50/1976 Zb. umiestňovať stavby, meniť využitie územia a chrániť dôležité záujmy v území možno len na základe územného rozhodnutia, ktorým je

- a) rozhodnutie o umiestnenie stavby,
- b) rozhodnutie o využití územia,
- c) rozhodnutie o chránenom území alebo o ochrannom pásme,
- d) rozhodnutie o stavebnej uzávere.

Podľa § 36 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. stavebný úrad oznámi začatie územného konania dotknutým orgánom a všetkým známym účastníkom a nariadi ústne pojednávanie spojené spravidla s miestnym zisťovaním. Súčasne upozorní účastníkov, že svoje námietky a pripomienky môžu uplatniť najneskoršie pri ústnom pojednávaní, inak že sa na ne neprihliadne. Stavebný úrad oznámi začatie územného konania do 7 dní odo dňa, keď je žiadosť o územné rozhodnutie úplná.

Podľa § 36 ods. 3 zákona č. 50/1976 Zb. dotknuté orgány oznámia svoje stanoviská v rovnakej lehote, v ktorej môžu uplatniť svoje pripomienky a námietky účastníci územného konania. Ak niektorý z orgánov štátnej správy potrebuje na riadne posúdenie návrhu dlhší čas, stavebný úrad na jeho žiadosť určenú lehotu pred jej uplynutím, primerane predĺži. Ak dotknutý orgán, ktorý bol vyrozumený o začatí územného konania, neoznámia v určenej alebo predĺženej lehote svoje stanovisko k navrhovanej stavbe, má sa za to, že so stavbou z hľadiska ním sledovaných záujmov súhlasí.

Podľa § 37 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. podkladom pre vydanie územného rozhodnutia sú územné plány obcí a zón. Ak pre územie nebol spracovaný územný plán obce alebo zóny, podkladom na vydanie územného rozhodnutia sú spracované územnoplánovacie podklady podľa § 3 a ostatné existujúce podklady podľa § 7a; inak stavebný úrad obstará v rozsahu nevyhnutnom na vydanie územného rozhodnutia iné podklady, najmä skutočnosti získané vlastným prieskumom alebo zistené pri miestnom zisťovaní.

Podľa § 37 ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. stavebný úrad v územnom konaní posúdi návrh predovšetkým z hľadiska starostlivosti o životné prostredie a potrieb požadovaného opatrenia v území a jeho dôsledkov; preskúma návrh a jeho súlad s podkladmi podľa odseku 1 a predchádzajúcimi rozhodnutiami o území, posúdi, či vyhovuje všeobecným technickým požiadavkám na výstavbu a všeobecne technickým požiadavkám na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu, prípadne predpisom, ktoré ustanovujú hygienické, protipožiarne podmienky, podmienky bezpečnosti práce a technických zariadení, dopravné podmienky, podmienky ochrany prírody, starostlivosti o kultúrne pamiatky, ochrany poľnohospodárskeho pôdneho fondu, lesného pôdneho fondu a pod., pokiaľ posúdenie nepatrí iným orgánom.

Podľa § 37 ods. 3 zákona č. 50/1976 Zb. stavebný úrad v územnom konaní zabezpečí stanoviská dotknutých orgánov a ich vzájomný súlad a posúdi vyjadrenie účastníkov a ich námietky. Stavebný úrad neprihliadne na námietky a pripomienky, ktoré sú v rozpore so schválenou územnoplánovacou dokumentáciou.

Podľa § 39 zákona č. 50/1976 Zb. v územnom rozhodnutí vymedzí stavebný úrad územie na navrhovaný účel a určí podmienky, ktorými sa zabezpečia záujmy spoločnosti v území, najmä súlad s cieľmi a zámermi územného plánovania, vecná a časová koordinácia jednotlivých stavieb a iných opatrení v území a predovšetkým starostlivosť o životné prostredie včítane architektonických a urbanistických hodnôt v území a rozhodne o námietkach účastníkov konania. V rozhodnutí o umiestnení stavby si v odôvodnených prípadoch stavebný úrad môže vyhradiť predloženie podrobnejších podkladov, projektovej dokumentácie alebo jej časti; podľa nich môže dodatočne určiť ďalšie podmienky, ktoré sa musia zahrnúť do stavebného povolenia.

Podľa § 39a ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. rozhodnutím o umiestnení stavby sa určuje stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky na umiestnenie stavby, určujú sa požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a čas platnosti rozhodnutia. Umiestnenie stavby sa vyznačí v grafickej prílohe územného rozhodnutia.

Podľa § 39a ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. v podmienkach na umiestnenie stavby sa určia požiadavky

- a) na ochranu prírody a krajiny a na zabezpečenie starostlivosti o životné prostredie,
- b) na zabezpečenie súladu urbanistického riešenia a architektonického riešenia stavby s okolitým životným prostredím, najmä na výškové a polohové umiestnenie stavby vrátane odstupov od hraníc

pozemku a od susedných stavieb, na výšku stavby, prístup a užívanie stavieb osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie, na napojenie na sieť technického vybavenia, napojenie na pozemné komunikácie, na podiel zastavanej plochy a nezastavanej plochy zo stavebného pozemku vrátane požiadaviek na úpravu jeho nezastavaných plôch,

c) vyplývajúce z chránených častí krajiny alebo z ich blízkosti,

d) vyplývajúce zo stanovísk dotknutých orgánov.

Podľa § 140b ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. záväzné stanovisko je na účely konaní podľa tohto zákona stanovisko, vyjadrenie, súhlas alebo iný správny úkon dotknutého orgánu, uplatňujúceho záujmy chránené osobitnými predpismi, ktorý je ako záväzné stanovisko upravený v osobitnom predpise. Obsah záväzného stanoviska je pre správny orgán v konaní podľa tohto zákona záväzný a bez zosúladenia záväzného stanoviska s inými záväznými stanoviskami nemôže rozhodnúť vo veci.

Podľa § 140b ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. dotknutý orgán je oprávnený uplatňovať požiadavky v rozsahu svojej pôsobnosti ustanovenej osobitným predpisom. Vo svojom záväznom stanovisku je povinný vždy uviesť ustanovenie osobitného predpisu, na základe ktorého uplatňuje svoju pôsobnosť, a údaj, či týmto záväzným stanoviskom zároveň nahrádza stanovisko pre konanie nasledujúce podľa tohto zákona.

Podľa § 140b ods. 3 zákona č. 50/1976 Zb. dotknutý orgán je viazaný obsahom svojho predchádzajúceho záväzného stanoviska, ktoré vo veci vydal; to neplatí, ak došlo k zmene ustanovení právneho predpisu, podľa ktorých dotknutý orgán záväzné stanovisko vydal, alebo k podstatnej zmene skutkových okolností, z ktorých dotknutý orgán vychádzal. Ak dotknutý orgán vydá neskoršie záväzné stanovisko, uvedie v ňom, či jeho predchádzajúce záväzné stanovisko sa neskorším záväzným stanoviskom potvrdzuje, dopĺňa, mení alebo nahrádza s uvedením dôvodov podľa zákona.

Podľa § 140b ods. 4 zákona č. 50/1976 Zb. lehota na podanie záväzného stanoviska, stanoviska a vyjadrenia je 30 dní; ak ide o stavby diaľnic a ciest pre motorové vozidlá je 7 dní, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 140b ods. 5 zákona č. 50/1976 Zb. pri riešení rozporov medzi dotknutými orgánmi vyplývajúcich zo záväzných stanovísk sa postupuje podľa § 136. Ak námietky účastníkov konania smerujú proti obsahu záväzného stanoviska, stavebný úrad konanie preruší a vyžiada si od dotknutého orgánu stanovisko k námietkam. Ak dotknutý orgán stanovisko nezmení, stavebný úrad si vyžiada potvrdenie alebo zmenu záväzného stanoviska od orgánu, ktorý je nadriadeným orgánom dotknutého orgánu. Počas prerušenia konania neplynú lehoty na rozhodnutie veci stavebným úradom.

Podľa § 140b ods. 6 zákona č. 50/1976 Zb. ak odvolanie proti rozhodnutiu podľa tohto zákona smeruje proti obsahu záväzného stanoviska, odvolací orgán konanie preruší a vyžiada si stanovisko k obsahu odvolania od dotknutého orgánu príslušného na vydanie záväzného stanoviska. Odvolanie spolu so stanoviskom dotknutého orgánu k obsahu odvolania predloží stavebný úrad orgánu, ktorý je nadriadeným orgánom dotknutého orgánu a vyžiada si od neho potvrdenie alebo zmenu záväzného stanoviska. Počas prerušenia konania neplynú lehoty na rozhodnutie o odvolaní.

Najvyšší súd nespochybňuje, že umiestnenie navrhovanej stavby bolo posudzované aj z hľadiska vplyvu na susednú stavbu hydinárskej farmy, pričom k predmetnému návrhu na umiestnenie navrhovanej stavby sa súhlasne vyjadrila Regionálna veterinárna a potravinová správa v Púchove v stanovisku č. 2012/723 zo 17. mája 2012, ktorá ho na žiadosť stavebného úradu pri opakovanom posúdení potvrdila v stanovisku č. 2012/1189 zo 17. júla 2012 a doplnila o body I. a 2. (oddeľujúci plot a samostatný vchod oboch firiem), pričom toto stanovisko bolo potvrdené stanoviskom nadriadeného orgánu - Štátnej veterinárnej a potravinovej správy Slovenskej republiky č. 3324/12-229 zo 4. októbra 2012.

Najvyšší súd tiež súhlasí s konštatovaním žalovaného, že stanoviská k návrhu na umiestnenie predmetnej stavby si podľa § 36 ods. 3 zákona č. 50/1976 Zb. mohli dotknuté orgány uplatniť v lehote na to

určenej.

Najvyšší súd však zistil následné pochybenia žalovaného správneho orgánu, ktoré považoval za nesporný dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného a vrátenie mu veci na ďalšie konanie.

Ako vyplýva z administratívneho spisu predloženého žalovaným, stavebnému úradu bolo po podaní odvolania proti prvostupňovému rozhodnutiu o umiestnení stavby doručené dňa 30. januára 2013 stanovisko Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy v Púchove č. 2013/0134 z 29. januára 2013. Zo zápisnice z 31. januára 2013 je zrejmé, že toto stanovisko bolo súčasťou doplňujúceho konania, ktoré vykonal stavebný úrad o podanom odvolaní žalobcov a ktorého výsledkom bol záver, že odvolaniu žalobcov stavebný úrad nemieni vyhovieť a preto postupuje vec na rozhodnutie nadriadenému orgánu (žalovanému).

Je preto nepochybné, že žalovaný mal v odvolacom konaní k dispozícii stanovisko Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy v Púchove č. 2013/0134 z 29. januára 2013, v ktorom tento dotknutý orgán uviedol, že prehodnotil svoje stanovisko zo 17. júla 2012, pričom poukázal na to, že „na základe doterajších analýz monitoringu cudzorodých látok u zvierat chovaných v blízkosti priemyselných prevádzok, v ktorých pri výrobe a spracovaní vznikajú organické a anorganické látky, sa tieto stávajú potencionálnym rizikom kontaminácie potravinového reťazca. Príkladom sú nadlimitné obsahy anorganických a organických polutantov (olovo, ortuť, kadmium, PCB, dioxíny), ktoré pravidelne zisťujeme u fariem potravinových zvierat lokalizovaných v okolí priemyselných prevádzok, medzi ktoré prevádzka autoservisu jednoznačne patrí (používanie syntetických látok, olejov, mazadiel, pohonných hmôt).“ V závere Regionálna veterinárna a potravinová správa v Púchove navrhla dodržať minimálnu vzdialenosť autoservisu od objektov hydinárskej farmy 80 metrov, čím sa podľa nej dostatočne vylúči možnosť akejkolvek kontaminácie chovanej hydiny, respektíve jej produktov.

Žalovaný v odvolacom konaní postupoval podľa § 140b ods. 6 zákona č. 50/1976 Zb. a vyžiadal si opätovne stanovisko Regionálneho úradu verejného zdravotníctva v Považskej Bystrici a následne Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky, nakoľko dospel k záveru, že odvolanie žalobcov smeruje proti obsahu stanoviska Regionálneho úradu verejného zdravotníctva v Považskej Bystrici z 3. marca 2011. Po oboznámení sa s obsahom odvolania žalobcov však najvyšší súd dospel k záveru, že námietky žalobcov smerujú proti súhlasnému stanovisku Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy v Púchove, z čoho vyplýva, že žalovaný odvolanie žalobcov z hľadiska obsahu nesprávne posúdil.

Najvyšší súd preto nepovažoval za zákonný postup žalovaného, ktorý napriek odvolacím námietkam žalobcov a tiež s ohľadom na nové stanovisko Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy v Púchove z 29. januára 2013, ktoré mal k dispozícii, oslovil so žiadosťou o opätovné stanovisko úrad verejného zdravotníctva a nie veterinárnu a potravinovú správu.

Pokiaľ žalovaný namietal, že nové stanovisko Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy v Púchove č. 2013/0134 z 29. januára 2013 nie je odôvodnené konkrétnymi hodnotami či zisteniami a neuvádza sa v ňom ani to, či mení svoje predchádzajúce záväzné stanovisko, resp. či ho dopĺňa alebo nahrádza, najvyšší súd poukazuje na pasáž, kde Regionálna veterinárna a potravinová správa v Púchove doslovne uvádza, že „prehodnotila svoje stanovisko zo dňa 17. júla 2012“ a na záver stanoviska, kde navrhuje „dodržať minimálnu vzdialenosť autoservisu od objektov hydinárskej farmy 80 metrov“. Z uvedeného, ako aj z celého obsahu stanoviska je zrejmé, že je odlišné od pôvodného stanoviska a žalovanému nič nebránilo vo vzájomnej súčinnosti s dotknutým orgánom štátnej správy odstrániť vady, ktorými podľa žalovaného uvedené stanovisko trpelo. V tej súvislosti najvyšší súd považuje za potrebné poukázať na to, že dotknuté orgány chránia verejný záujem, nie súkromné záujmy účastníkov konania, ktorí majú možnosť svoje práva v správnom konaní brániť sami, a preto tým skôr mal žalovaný postupovať uvedeným spôsobom.

Najvyšší súd poukazuje aj na to, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaný podrobne rozvádza stanoviská veterinárnej a potravinovej správy vydané v dňoch 17. mája 2012, 17. júla 2012 a 4. októbra

2012, o novo vydanom stanovisku Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy v Púchove z 29. januára 2013 sa však nezmieňuje, a to ani v takej súvislosti, z akého dôvodu toto stanovisko nevzal do úvahy a nevyhodnotil ho. Takýmto postupom žalovaný zaťažil svoje rozhodnutie vadou nepreskúmateľnosti.

Pokiaľ išlo o ďalšiu námietku žalobcov, týkajúcu sa stanovenia ochranného pásma 200 metrov od okrajových objektov živočíšnej výroby v Územnom pláne mesta Púchov, najvyšší súd poukazuje na to, že žalovaný sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia obmedzil na konštatovanie, že „ochranné pásmo pre stredisko živočíšnej výroby je smerného charakteru, ergo nie je záväzné, iba odporúčacie" a poukázal na to, že z hygienického aj veterinárneho hľadiska boli odstupové vzdialenosti kladne posúdené. Aj v tomto prípade najvyšší súd považuje rozhodnutie žalovaného za nedostatočne odôvodnené. S námietku odvolateľov sa nestačí vysporiadať poukázaním na nezáväznosť určeného ochranného pásma. Takéto vnímanie obsahu slova „smerné" by totiž znamenalo absolútne ignorovanie dotknutého ustanovenia, tak akoby sa v územnom pláne mesta ani nenachádzalo. Nielen samotný význam slova „smerné", ale aj veta, ktorá nasleduje po stanovení smerného ochranného pásma na 200 m, a ktorá hovorí o tom, že presný rozsah je odvodený od aktuálneho druhu a počtu chovaných zvierat, nepochybne svedčí o tom, že sa jedná o orientačný údaj s potrebou spresnenia v každom konkrétnom prípade, rozhodne to neznamená, že z určeného smerného pásma 200 metrov sa bez akéhokolvek odôvodnenia môže stať nulové ochranné pásmo.

Ako vyplýva z uvedeného, najvyšší súd dospel v prejednávanej veci k záveru, že postup žalovaného v územnom konaní a jeho rozhodnutie neboli v súlade so zákonom.

Vzhľadom na to, že najvyšší súd dospel v odvolacom konaní k iným záverom ako krajský súd, napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta prvá O.s.p. zmenil tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom je žalovaný povinný postupovať v súlade s názorom vysloveným najvyšším súdom v tomto rozsudku (§ 250ja ods. 4 O.s.p.).

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 veta druhá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a 2 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že žalobcom, ktorí mali vo veci úspech, priznal náhradu trov konania.

Vzhľadom na to, že právny zástupca žalobcov, ktorým bola prisúdená náhrada trov konania, trovy konania nevyčísľil do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia (§ 151 ods. 1 O.s.p.), najvyšší súd priznal žalobcom náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia (§ 151 ods. 2 O.s.p.). Vzniknuté trovy konania spočívali v zaplatenom súdnom poplatku za podanie žaloby, a to žalobcom v 1. rade vo výške 70 eur a žalobcom v 2. rade vo výške 70 eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.